

НИНА БОЖИДАРОВА
ЗА РИБИТЕ, ЗА КРАЛЯ И ЗА
МОНАХИНЯТА

chitanka.info

1. „Разказва монахинята —
за някогашния живот в двореца кралски.
А пък наоколо — безкрайни снегове.“

(из старата източна поезия)

Копринените клепащи се повдигнаха. Очи с формата на бадеми гледаха тъжно в нищото. Кралят го няма вече. Зад прозореца всичко е затрупано в сняг. Сняг, сняг — този сняг вали в деня, когато умират кралете.

Тя имаше най-големи основания да убие краля, но не го направи. Да убие спомените, да убие себе си — защото беше жива само в миналото — тя нямаше достатъчно сила.

Кралят се появяваше пред народа. А пред очите ѝ, като на кино се редуваха картините на щастието. Нима не е щастие да играеш на зарове с краля? Щастие е да разгадаеш края на войната по небрежно разхвърляните карти, а после да се смееш на кралските сълзи и да ги попиваш с кърпичка... Щастие е да строиш нов флот.

В грешката няма щастие. Но да сбъркаш веднъж, губейки всичко — това е странно и безнадеждно удоволствие.

Кралят е мъртъв.

Тя трябва да побърза, за да го настигне и да поиска прошка.

2. „Различни морски осолени риби висят озъбени.
О, колко е студено във това дюкянче“ /.../

Само преди месец си играех със сребърните прибори и говорех на Моцарт за синдрома на немитата шия. Моцарт се заливаше от смях, а мадам де Бернардин вписваше в мен гладно блестящи очи.

В дюкянчето е студено и вони.

Аз също съм студен и воня.

Благодарение на цигулката днес ще имам и вино, и хляб, и даже риба. Ех, моя стара госпожа...

Оставиха ни тук. Отплуваха. Никой вече няма да си спомни за нас. Искаха да ми отнемат всичко, но Вас, мила госпожо, те забравиха. И ето, че сме двамата.

И не ни трябва нищо повече. Ако беше наистина така...

А може би, мила моя, някога пак ще се върнем в Европа...

3. „Товар дърва отнесе кончето в града.

Сега за вкъщи бърза.

Със буре вино на гърба си“ /.../

Сините очи са насълзени. Сигурно е от вятъра. Когато той се мръщи очите му се превръщат в тънички цепнатинки и само цветът им напомня за далечния край, където ядат по-малко ориз, а жените имат дълги руси плитки. Ех, Анна...

В бурето не е останало почти нищо. Кончето често се спира. Чака. То е търпеливо. Понякога той се спъва и пада. Тогава кончето прави няколко стъпки назад. То се казва Анна.

Когато стигнат до дома си, бурето ще бъде празно. Ще е тъмно. И никой няма да даде на Анна сено.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.